

MARIANA MICHALSKÁ

PRÍBEH ZHÝRALEHO KŇAZA

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0482-1

Volám sa Michal. Stačí iba to. Nikto ma už aj tak nepozná po priezvisku. Prečo?

Nuž kto by sa staral o „skrachovaného" kňaza, zhanobiaceho česť rodiny a rodnej dediny, ktorá do neho vkladala veľké nádeje, že preslávi zapadákov ako Bohu zasvätený muž.

No, ale po poriadku. Teda, ako som už v úvode povedal - volám sa Michal. Keď som sa horko-ťažko v novembrový upršaný deň vypýtal na svet, babica už vopred vraj zalamovala rukami. Vraj dieťa, ktoré príde v takomto nečase na svet, bude prinášať nešťastie celej rodine. A ešte o mesiac skôr. Ani sanitku nestačili zavolať.

Ako posledný - desiaty- poškrabok. Otec bol rád, že aspoň sa na staré kolená dožil syna, keď doteraz mu len dievky peniaze s venom z domu vynášali.

„Tak co, Mižu, nepokušíš še o ňu? Na tebe bars fajnova, ne? Tebe še vecej hodzi dajaka dzedzinčanka, Mižu. Nebuc smutni, daco še ci priľepi." - rehotali sa jak blbci.

No a potom - bol tu ten otcov sľub, že budem kňazom. Lenže prírodu neodrbeš. Kňaz nekňaz. Aj on má len krv nie víno v žilách. A tá mi udierala do slabín a hormóny do hlavy a celého tela. Bál som sa, že vyvediem nejakú blbosť. Musel som sa krotiť.

Potom prišlo, čo muselo. Koncoročný výlet na chatu. Čarokrásna okrasa triedy, prirodzene, nemohla chýbať. Nechcel som ísť, len rodičia na mňa tlačili, že však nech idem, prečo by som mal vytrfcáť z davu. Beztak nikam nechodím. A tak som šiel.

Dnes to už tak neberiem, ale vtedy som to pokladal za

Ani som sa nenazdal a stála predo mnou v Evinom
rúchu a so mnou sa chystala urobiť to isté.

Onedlho sme už ležali vo vášnivom opojení v
mäkučkom machu, ktorý nám poslužil ako ten
najdrahší koberec. Bola úžasná. Nádherné telo, celé
v mojich rukách. Prsia ako dve loptičky. Pevné,
chutné, práve do mojich dlaní a úst. Keď som sa do
nich zahryzol, slastne vzdychla. Dodalo mi to odvahu
a lačne som ochutnával, čo mi jej telo ponúkalo. Bolo
to na zbláznenie! Odrazu na mňa vyhupla a zaborila si
moju mužskú okrasu hlboko do svojho tela. Až som
nadskočil. Mimochodom, nemám ho práve najmenší,
čiže som sa aj trochu obával, či jej neublížim. Lenže jej
sa neskutočne páčil. Dvojfázové tlmené vzdychy dvoch
ľudí, ktorí chcú naplniť svoje telá a ukojiť hlad po

V okamihu sa mi vrátili všetky spomienky na naše spoločné chvíle. Pulz sa mi nebezpečne zrýchľoval. Našťastie sa vracala s kávou a sadla si oproti mne. Uchlipol som si z voňavého moku. Nastalo trápne ticho. Po asi desiatich minútach okukávania som si odkašľal a načal rozhovor.

„No tak spusti. Čo si robila? Prečo ste sa odsťahovali?"

„Museli sme. Bola som tehotná." - zašepkala.

„Bola? So mnou?"

„Áno."

A bolo to vonku.

„Kde je?"

Toto už tak ľahko nešlo. Júlia viditeľne hľadala slová.

„Prinútili ma ísť na potrat." - zašepkala a slzy sa jej už znova valili dolu tvárou.

Na toto sa ťažko hľadali vhodné slová. Položil som

„Velebný pán." - zastavili ma na odchode.

„Neviete, ako veľmi si vážime vašej pomoci. Do konca života na vás nezabudneme."

Dojali ma.

„Bývať máte kde?" - spýtal som sa, aby som zakryl slzy, ktoré sa mi tísli do očí.

Posmutneli a pokrútili hlavami.

„Nebojte sa, onedlho budete mať svoj domov.

Neprivediete predsa dieťa na svet na ulici.“

Pozerali na mňa ako na zjavenie.

„To bude môj svadobný dar pre vás a dieťa."

Napadlo mi totiž, že nedávno bola u mňa jedna babka na spovedi a pýtala sa, či neviem o niekom, kto by prišiel k nej bývať. Mala dosť veľký rodinný dom.

Bývala sama, deti nemala a už premýšľala, že keď nik

dieťaťom. Srdce mi podskočilo od šťastia pri pohľade na ženu, ktorá nosí pod srdcom moje dieťa. Zložila z rúk, čo v nich držala, utrela si ich do zásterky a prisadla ku mne.

„Čakala som, kedy sa na to opýtaš." - začala a ja som mal odrazu pocit, že to bude nepríjemný rozhovor.

„Michal, bude lepšie, keď to ukončíme."

A bolo to von. Neveriacky som na ňu hľadel ako na zjavenie.

„Dôvod?" - spýtal som sa chrapľavo a cítil, ako sa mi farba vytráca z tváre.

„V mojom živote je už niekto iný." - odvetila šeptom a ja som myslel, že odpadnem.

„Dlho?"

„Asi dva mesiace. Nemal si na mňa čas, nerozprávali sme sa a ja som sa cítila opustená a podvedená. A on

*„Milý Michal, keď toto budete čítať, už tu s Vami
nebudem. Dopriali ste mi to potešenie prežiť posledné
dni s milým človekom. Som Vám neskutočne vďačná za
každú minútu svojho času, ktorú ste mi venovali.*

*Nikdy na Vás nezabudnem a občas na Vás dozriem aj
z nebeských výšin. Nech Vás Boh opatruje. A niekedy
si na mňa spomeňte. Aj keď len ako na babku, ktorá tu
niekomu možno zavadzala.*

S láskou Vaša stará mama

*P.S.: Myslím, že tak ste ma volali. Zbohom navždy,
vmuk môj.*

Zložil som lístok a vložil si tvár do dlaní. Poznáte ten
pocit bezmocnosti? Viete, že tu nikto nezostane večne.
Prajete si, aby sa to zmenilo, ale kolobeh života
nezastavíte. Jednoducho to nejde. Ale predsa nejaký
kúsok z neho vo vás zostane navždy. Táto žena mi dala

Doslov

Opísala som životný príbeh môjho dobrého známeho. Rada by som sa s vami podelila aj o jeho skutočné meno. Avšak s pochopiteľných dôvodov nechce byť menovaný. Pevne verím, že svoje vytúžené šťastie napokon skutočne nájde. Že mu „babka“ privedie do cesty tú, ktorá bude jeho city opätovať. Držím mu palce.

Autorka

MARIANA MICHALSKÁ PRÍBEH ZHYRALEHO KŇAZA

Prečo „Príbeh zhýralého kňaza?“ Nie všetko je na prvý pohľad také, ako sa zdá. Kroky človeka síce vedie Osud, ale občas je nutné sa mu vzoprieť, ako to urobil Michal. Nieкто sa niekde rozhodol, že to tak bude najlepšie, keď bez jeho súhlasu zložil sľub, že ho vráti k Bohu ako kňaza. Neuvedomil si však, že Bohu sa dá slúžiť aj inak - pomôcť tým, ktorý jeho pomoc budú potrebovať najviac. Cesta ho zavedie po krivolakých chodníčkoch od najsvätejších miest až po svetský život. Rozhodol sa však naozaj správne?

9 788056 004821

ISBN

PRÍBEH ZHYRALEHO KŇAZA MARIANA MICHALSKÁ